

deres Svaghed fra Barndommen af. Jeg vil derfor spørge: Er det Meningen, at disse skal holdes udenfor? Hvad skal der gøres ved dem?

Jeg skal dernæst henlede Opmærksomheden paa, at der sikkert maa være givet de 3 Omraader i § 10, hvorefter Invaliderentens Størrelse bestemmes, en fejl Benævnelse. Landet er delt i 3 Omraader. 1ste Omraade omfatter København, Frederiksberg og Købstæder med 20 000 Indbyggere eller derover, 2det Omraade andre Købstæder, Marstal og Landkommuner med 2 000 Indbyggere eller derover og 3die Omraade Landkommuner med under 2 000 Indbyggere. En saadan Inddeling er fuldstændig meningsløs: Det er ikke det afgørende, om nogen har Ophold i en Landkommune af et stort Omfang eller i en lille Landkommune, det afgørende for det økonomiske maa dog være, om der i vedkommende Landkommune findes bymæssige Bebyggelser, hvoraf følger, at det er dyrere at leve der. Jeg maa derfor gaa ud fra, at denne Fordeling er forkert, og jeg har ogsaa Grund til at antage, at denne min Opfattelse er rigtig. Ser man efter i Bilag 1, hvor Statistisk Departement har foretaget Beregninger af Fordelingen af Invaliderne mellem de tre Omraader, vil man se, at det har foretaget Inddelingen af Omraaderne paa en anden Maade. Det skelner imellem følgende Omraader: For det første København, Frederiksberg og Købstæder med over 20 000 Indbyggere. Det er altsaa det samme som i Lovforslaget. Dernæst som andet Omraade: Andre Købstæder og Landkommuner med bymæssige Bebyggelser med over 2 000 Indbyggere. Det er noget ganske andet, og det maa ogsaa være det, der er ment med Inddelingen i § 10. Tredie Omraade omfatter alle andre Landkommuner uden Hensyn til, hvor mange Indbyggere de har, altsaa alle rene Landkommuner. Jeg vil henstille til den højtærede Minister og det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, at faa det rettet saaledes, at disse Omraader, som faar økonomisk Betydning for de enkelte, der kommer ind under Loven, faar en Afgrænsning, som der er Mening i, thi som det nu er opført, er der ikke Spor af Mening i det.

Dernæst ønsker jeg at gøre en Bemærkning til det ærede 23de Medlem for Hovedstaden (Gamborg). Han udtalte i Gaar her fra dette Sted som sit personlige Ønske — et Ønske, der absolut ikke deles af det Parti, som baade det ærede Medlem og jeg tilhører —, at alle de, der kom ind under Aldersklassen 60—65 Aar, skulde forblive under Invaliderenteloven — saaledes forstod jeg det ærede Medlem — og ikke skulde overgaa til Aldersrenteloven. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg tror, at den Opgave vilde blive alt for stor for Invaliderenteloven; jeg tror, at den vilde lade sig løse langt lettere paa Loven om Aldersrente. Saaledes som Lovforslaget om Aldersrente er bygget, er det jo givet, at ingen, der har fuld Indtægt, vil komme ind under Loven om Aldersrente, selv om vedkommende er over 60 Aar. Man maa huske paa, at i Lovforslaget om Aldersrente er der ikke alene sat en Aldersgrænse, som de enkelte skal over, men ogsaa en Indtægtsgrænse, som de skal under, og alle, der er fuldt arbejdsdygtige, vil absolut komme til at ligge over den Indtægtsgrænse, der er sat, som bekendt 600 Kr. og 900 Kr. for henholdsvis enligstillede og Ægtepar. Og der er saa meget mindre Grund til at tro, at Folk i en for tidlig Alder vil gaa over til at modtage Aldersrente, idet de har Fordel af at vente saa længe som muligt. Det er efter min Mening en af de store Fordele ved dette Lovforslag, at det giver de enkelte Adgang til at vente med at kræve Aldersrente, hvis de mener, at de endnu har saa megen Arbejdskraft i Behold, at de kan klare sig selv op til det 66de Aar. Jeg tror derfor ikke, vi behøver at være bange for, at der skal komme for mange og begære Aldersrente paa et for tidligt Tidspunkt. Det kunde vi maaske frygte under den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov, men efter Lovforslaget, som det her foreligger, tror jeg ikke, man behøver at frygte det. Det kan selvfølgelig være rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at en hel Del ikke behøver at forlange Aldersrente, naar de er 60 Aar — det skal jeg villig indrømme —, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der kan være Mænd, som i og for sig ikke kan